

Tsunami

www.nextwave.cz

Dominik Styk, Lucia Kramárová: Neviestka, či panna?

Už jste byli někdy ženou?

Divadlo
MeetFactory:
Hoří

Taky slyšíte ty hlasy?

Divadlo
koňa
a motora:
Othello
is black

Chodíte rádi na rasistické,
xenofobní, šovinistické,
machistické a protikorupční
demonstrace?

Máte rádi šlehačku?

T. I. T. S.:
My Own
Private
Picture

V sobotu obnažení, v neděli vyvržení

Sobota 8. 10.

HADIVADLO

17.30 — Dominik Styk, Lucia Kramárová (Slovensko, Česko): Nevíestka, či panna?

Žena sa nevyhne príslušnosti k jednému z týchto stavov. Sú však tieto stavy stavmi duše, alebo stavmi tela? Prichádza súd zvnútra či zvonka? Je možné medzi nimi prechádzať? Kde takáto prechádzka končí? Aký je ideálny stav ženy? Obřad bude probíhat do 19.36. Je možné kdykoli přijít a odejít.

19.30 — T. I. T. S. (Norsko, Česko): My Own Private Picture

Možná se tak narodila, možná... když ji milujete, není co řešit. Jak se vám líbí? Nevaž se, odvaž se! Co vás vzrušuje? Chcete důkaz místo slibů? I'm loving it. My Own Private Picture je multimediální inscenace o našich touhách a jejích mediálních (před)obrazech. Kolektiv T. I. T. S. zkoumá zobrazování sexuality v pornografii, ale i v médiích obecně, a také to, jak všudypřítomné virtuální reprezentace dokážou nenápadně vstupovat do intimních zón našeho života, formovat naše představy a generovat tak naše nejintimnější přání. Představení klade důraz na emancipovanou ženskou sexualitu, míchá zkušenost s naprostou

fikcí a zároveň kombinuje dokumentární prvky s atmosférickou imaginací. Formálně se tvůrci inspirovali populárními televizními formáty. My Own Private Picture se pokouší být jak zábavnou, tak i náročnou diváckou výzvou a otevřít diskusi nad jedním z fenoménů, který prostupuje naší současnou společností.

Koncept a text: Nela H. Kornetová, Dagmar Radová, scénografie a světla: Ann Sofie Godø, Nela H. Kornetová, kostýmy: Kristin Jonsson, dramaturgická spolupráce: Dagmar Radová, hudba: Björn Hansson, video: Jan Hajdelak Husták, účinkují: Nela H. Kornetová, Björn Hansson, Jan Hajdelak Husták. Podpořili: Kulturrådet — Arts Council Norway, FFUK — Fond for utøvende kunstnere, Scenekunst Østfold, STIKK, MOTUS o. s. — produkce divadla Alfred ve dvoře.

Neděle 9. 10.

MORAVSKÉ NÁMĚSTÍ

17.00 — Divadlo koňa a motora: Othello is black

Sem sice černej, ale to neznamená, že mám černou duši. Banální příběh o žárlivosti nebo věc dneška? Ve starém textu podobenství o současné síle demagogie, politické, rasové i jiné. Stačí málo a ztratíš vlastní názor, jenom protože ten cizí je většinový. Krev poteče.

Koncept a režie: Michal Hába, účinkují Adriana Máčíková-Kubištová, Marie Švestková, Michal Hába, Šimon Spišák.

HADIVADLO

19.30 — Divadlo MeetFactory: Hoří

Láska, šelest, paměť a déšť mezi Berlínem a Reykjavíkem. Divadelní adaptace románu současné německé autorky iránského původu. Úspěšné hudební producentce Mané vyhoří byt, přežije jen zázrakem. Její psychický stav se ovšem i měsíce po katastrofě setrvale zhoršuje. Kdo je Pia, která s ní vede vyčerpávající noční rozhovory? Kdo je Hjartan, který se Mané měl údajně potřebovat pomstít? A kdo vlastně založil požár? Na povrch pozvolna vyhrézne hluboko zasutá minulost. Ta odhaluje obraz ženy, která je pod rouškou úspěšné, uznávané a nezávislé osobnosti zoufalou a fatálně osamělou bytostí. Skvostně vystavěný psychologický thriller s detektivními prvky podává sugestivní zprávu o člověku, pro kterého byla kdysi hudba vším.

Autorka: Sudabeh Mohafez, režie: Natália Deáková, dramaturgie a dramaturgie: Matěj Samec, scéna: Lukáš Kuchinka, kostýmy: Jana Smetanová, hudba: Jakub Kudláč, produkce: Dominika Andraško, hrají: Anita Krausová, Jiří Konvalinka, Zuzana Ščerbová, Diana Toniková.

Úvodní slovo šéfredaktora

Měli jsme to tu čtrnáct dní, mokli jsme na dešti, pekli jsme buřty, pogovali jsme v psychedelických parách, smáli jsme se a kroutili hlavami. Vrátili jsme se do první republiky, Protektorátu i temné budoucnosti, zažili peklo severních Čech i rituálně obnaženou lásku a bylo to jako náказа. Plížili jsme se s odznaky

„Obnažen“ a „Vyvržen“ pražskými ulicemi a za mihotavého zeleného světa pouličních plynových lamp semknuti v tajné smlouvě střežili jsme se pohledů těch „obyčejných“. Těch „zdravých“. A teď tu nákazu posíláme vám. A zpozornět by měly především ženy mezi vámi, neboť na ty v Brně cílíme především. Ženy Brna, jste nevíestky či

panny? Sledujete ženské porno? Mluvíte o něm? A co se vám honí hlavou? Máte nějaké své vnitřní hlasy, které jsou hlasitější než ty reálné kolem vás? Víkend s Nextkou vás možná k odpovědím nasměruje...

/ Dominik Melichar /

Přerod dívky v ženu, zpátky ni krok

Autorka fotografií: Aneta Vašatová

Neviestka, či panna? je pomyslně očišťující rituál. Přerod nevinné dívky v dospělou ženu, která od svých prvních pokušení, skrze svatební akt dojde cesty, z níž už není návratu. Celý proces připomíná setkání tajuplné sekty, které provází rituálem, jenž je sám o sobě ohledáván a zprostředkován všem přítomným. Původním záměrem (snad) bylo vytvořit chrám určený pouze dívkám, pro které je celé „procesí“ uskutečňováno. Vstup je ale nakonec povolen i mužům, kteří jsou však nuceni obléct si dámský šat, aby příliš nebořili genderový smysl veškerého přijímání. Aby příliš nepošpinili jeho význam. Rituál vznáší otázku ideálního stavu ženy, kterážto se nevyhne příslušnosti buďto nevěstky, nebo panny. Prastará tradice, v deformovaném (nejen genderově) obalu. Dívky a ženy jsou postupně vyzývány, aby splnily několik částí — od vyslechnutí náhodných zpráv/příběhů/poselství přes „zahanbení“ neviestky, jež pláče uprostřed vyhraněných prostor, až po pokleknutí u pomníčku. Před plačící dívkou vypráví další z neviestek příběh jedné z nich. Výstražný i poučný, napříč životem, jehož

skutečného smyslu se však těžko dopátrat, neboť bylo špatně nazvučeno, či šlo o úmyslnou nesrozumitelnost přes veškeré ty abstraktní ruchy a vzruchy, jež se naplno linuly celým prostorem.

Vizuálně bohatý rituál, připomínající ty podivné a nadmíru inteligentní rekonstrukce, kteréžto můžeme znát například od The Living Theatre nebo The Performance Group Richarda Schechnera. Asociace táhnoucí se až kamsi k maskám a jejich významu na divadle, zde zpodobněny igelitovými (velko)sáčky, symbolizujícími svatební závoj. Rozestavení rekvizit, od rituálních úkolů až po velké obrazy převážně s akty, fungovalo naprosto dokonale. Smyslu plno, atmosféra silná, interaktivní zážitek zaručen — přítomní jsou bezprostřední a nedílnou součástí celé performance. Zajímavé je, že i zvědavým mužským divákům (ne všem!) je celý proces tak trochu „volný“, méně jej prožívají, kdežto dámské publikum o něj jeví o to silnější zájem. Dokonce i já sám, jakožto pisatel-recenzent, který by si měl vše ozkoušet na vlastní kůži, jsem mlčky

odmítl a (ne)nápadně se před koncem vytratil.

Pro mě bylo smyslem celého rituálu přihlížet. Být rád, že jsem součástí, ale vše ostatní přenechat ženám, kterým má celá událost patřit. To ony jsou ty vyvolené a my jsme pouze vnější součástí, která by tu vůbec neměla být. Herci/performeři však nešidí a očistou dobrovolně provedou i zbylé panstvo. Já však unikám, nechci si to reprodukovat rituální kouzlo pokazit. Stejně jako ženy napříč historií nesměly a nemohly mnohé, od účasti se různých událostí až po samotné prastaré rituály, kde měli výsadní postavení muži. Zde byl nabídnut pravý opak. Jen vzpomeňme, co se stalo s nešťastným Pentheem, když vyrušil Bakchantky při jejich orgiastickém tanci a oslavách. A vůbec, pro mě bylo vrcholem večera a zapůjčeného ženství nejen skromné přihlížení, ale především líbivé šaty samotné dramaturgyně festivalu Lenky Dombrovské, ve kterých jsem celý obřad absolvoval. (Heč!)

/ Lukáš Křížek /

Sex, média, alkohol

Zdroj fotografie: myownprivatepicture.wordpress.com

Při první scéně s kitchen show o šlehání smetany se zdálo, že se multimedialní projekt **My Own Private Picture** stane sladkou tečkou programové nabídky. Tento dojem se záhy rozplynul jako šlehačka na jazyku. Inscenace koresponduje spíše s vizuálem letošního ročníku Nextky, i když výstižněji než heslo Obnažení & vyvržení by ji charakterizovalo motto: Sex, média, alkohol. Servírováno na bílém plyši za výrazné podpory audiovizuální techniky a světelných efektů. Chlupatý běhoun, zavěšený na černém pozadí scény, plní funkci projekčního plátna, kterou mu v závěru přebere nahé tělo protagonistky. Právě na tom, co a kam je projektováno a jakým způsobem je manifestován kontakt mezi tělem a technikou, vzniká třetí plocha. Upozorňuje na fakt, že moderní média neovlivňují jen naše postoje, schopnost socializace a komunikaci, ale vedou také k technokratizaci sexu. Pronikají do nejintimnější sféry našich životů, manipulují naši pudovost a ohrožují tak existenci lidstva v samé podstatě.

Zvětšené záběry detailů kůže, ochlupení a sliznic z oblasti obličeje, které snímá Nela H. Kornetová mikrokamerou, nesou stejnou výpověď jako odstup mezi performerkou a dvěma techniky.

Dvojice mužů v černém řídí představení přímo od stolů na jevišti. Technici mají zároveň i úlohu stafáže, vrcholící v hudebně-tanečním výstupu, jehož choreografie napodobuje styl koncertních čísel Madonny. Celebrity a pornografie, dva produkty mediálního prostředí, tvoří základ myšlenkové mapy ženské postavy. Kornetová se stylizuje do barbinovské sexy blondýnky. Nejde tu o lásku, rodinu a děti, ale o odtabuizování tématu sexu, podněcované prozkoumáváním ženského těla coby dalšího zdroje zábavy, další z mnoha atrakcí života ve společnosti, preferující zážitky před cíli. Když hrdinka mluví otevřeně a bez servítek o sexu a intimních partiích stejným neosobním tónem jako o postupu při výrobě šlehačky, je v tom značná dávka frigidity, z níž se však vyloupne obsedantní touha po neobvyklém prožitku. Stavidla samozřejmě spouští alkohol, a jak to v takových případech bývá, dostaví se kocovina z obojího, vtipně vystižená výstupem na houpací ze záchodového sedátka.

Střídání provokace s nadsázkou probíhá hned na několika úrovních a zdánlivě nevinné zvuky a úkony (například čištění zubů nebo rytmus

kuchařských úkonů) povzbuzují diváky k dvojsmyslným výkladům. Kornetová se k nim obrací i přímočarými monology, obnažuje se obrazně i doslova stále více a v určité chvíli se pokouší rozpoutat diskusi. Na velké scéně divadla Alfred ve dvoře se to ovšem nepodařilo, český divák obvykle nereaguje ani na mnohem běžnější témata, natož aby vyprávěl, které sexuální praktiky má nejraději. Zapojení publika by mohlo performanci zajímavě rozvinout, ale Kornetová ví, na jak tenké hraně se pohybuje. Nenuceně hostí diváky buchtickami se šlehačkou, svěří se jim jako první a chvíli vyčkává, a pak pokračuje dál podle scénáře.

Prezentace fyzické intimity rozhodně není prvoplánová. Protagonistka se nesnaží šokovat. Pohybová hra s jazykem a jejím vlastním tělem ho oslavuje a poukazuje na něj jako na přirozený zdroj libých pocitů. Videoprojekce sebeuspokojování v závěru je natolik uměleckým aktem, nakolik to jen interpretační záměr dovoluje. **My Own Private Picture** láká hebkostí plyše a nadýchaností smetanové pěny. Pod nevinným zevnějškem je však „na ostro“.

/ Veronika Boušová /

Všechny to zajímá, tak proč se o tom nebavíme?

Úryvek rozhovoru s Nelou H. Kornetovou

Nelo, vy jste vystudovala pohybové a fyzické divadlo na brněnské JAMU. Pak jste studovala v Norsku. O jakou školu šlo?

Studovala jsem na Norwegian Theatre Academy (NTA), graduovala jsem před třemi lety, a je to podle mě nejlepší škola na světě (smích). Jsou tam jen dva obory, scénografie a herectví, ale všechno je zaměřené na autorskou tvorbu a program se mění podle toho, koho vezmou do skupiny. Takže když je to skupina lidí, které více zajímá konceptuální tvorba, budou mít více takto zaměřených workshopů. Neustále se tam mění učitelé. Člověk si tam musí tvořit své vlastní názory a náhledy na to, jak a co tvořit. Což mně přijde jako skvělý systém.

Co bylo impulsem k inscenaci My Own Private Picture?

V rámci různých diskusí s přáteli jsme zjistili, že i když jsme otevření, tak mluvit o sexu — a navíc o pornu — je stále ještě

s nálepkou, že tohle by se nemělo. Je tam neustále určitý stud, ten pocit, kdy by se člověk nejraději zahrabal. Já jsem se vlastně na porno nikdy moc nekoukala, nějak mě to nezajímalo. Ale když jsem se bavila s přáteli — muži, kteří měli většinou více zkušeností —, začala jsem to sledovat více. To bylo na počátku. A pak se začala objevovat řada dalších problematických témat. Včetně toho, proč se spousta žen nedívá na porno... Pravděpodobně protože je to většinou vytvořeno především pro muže. I když existuje lesbické porno a stránky, kde je porno určené přímo pro ženy, je to oproti „běžnému“ pornu mnohem složitější dohledat. A pokud už je porno trochu více uzpůsobené pro ženy, tak ale zase pracuje s klisé typy, že vše, co je pro ženy, má být pomalé a romantické. Tak jsme se dostali k genderovým problémům. A přitom média a pop-kultura obecně si na sexualizaci vyložené zakládá. A jelikož nás takové obrazy víceméně neustále obklopují, tak

podvědomě ovlivňují naše intimní představy, přání i chování. V podstatě nám jde o „deostudizaci“ tohoto tématu.

Je toto téma v Norsku tabu?

Myslím si, že ne, že obecně Skandinávie to má v genderových a sexuálních otázkách lépe vyřešené, ale pořád to není ideální, pořád tu existují určitá klisé. Ohledně porna je to asi všude stejné — je to mezinárodní v tom smyslu, že ho stejně všichni hledají na internetu. V něčem je toto téma v Norsku jednodušší probíratelné... Když jsme My Own Private Picture hráli v Praze, tak jsem od spousty mužů slyšela, že to tabu není. Já si myslím, že je, ale i kdyby rovnocennost v tomto tématu existovala (jako že neexistuje), tak by to stále mělo co říci, protože se o tom běžně nemluví. Všechny to zajímá, tak proč se o tom otevřeně nebavíme?

/ Ptala se **Nicola Škvarová** /

Zdroj fotografie: myownprivatepicture.wordpress.com

My Own Private Picture

Úryvek scénáře

DIANA

Sedí na stole a mluví přímo k obecenstvu. Otevře si pivo, pije ho a sem tam si řihne.

Vždycky jsem cítila to napětí, to velké temno, které ale vůbec není prázdné, protože je přeplněné k prasknutí něčím, co je jen mezi mnou a tebou, když nezbyvá nic jiného než moje kunda... a ta nekonečná hloubka.

Dva roky po smrti princezny Diany mi jedna kamarádka s vážnou tváří oznámila, že princezna Diana praktikovala anální sex. Prý si nechávala dělat klystýry — to, aby to bylo čistější. Nevěděla jsem, jestli má princezna Diana kvůli téhle „pochybné“ praktice spadnout z pomyslného piedestalu absolutního dobra, nebo ji mám pěkně pochválit, že se nebojí experimentovat, anebo prostě jen dál příkyvovat a držet hubu. Ani moje kámoška nevěděla,

co si o tom přesně myslet, ale to, že princezna praktikovala anální sex, věděla se stoprocentní jistotou.

A pak to jednou přijde a vy nevíte co dál. Jako byste už všechno znali. Všechny finty. Všechny způsoby líbání, hlazení, lízání... všechno. Tak se zeptám. Doporučí mi jednu dobrou stránku. Menu — spousta kategorií. Nevím, co si vybrat, tak se vydávám cestou novinek. Když proklikám páté video, konečně se rozhodnu.

Je tam kluk a holka. Ona ani tolik nevypadá jako kurva — jak jsem si představovala. On teda nic moc. Oba jsou vyholení. Zeptá se jí, jak se jmenuje. Amanda. Asi ho rozhovor přestane bavit, protože jí hned sáhne mezi nohy. Ona ho chytí za ptáka a vykourí mu. Vystřídají několik poloh. Střídají se hlavně detaily. On několikrát vypadá, že už bude, ale vždycky to zastaví. Ona konstantně vzdychá. Asi

nejvíc, když jí to dělá rukou. Ale zatím nic nového...

Moment! Zeptá se. Ona souhlasí. Plivne si na prsty a pomalu jí začne promazávat. A tím ta parádní jízda začíná. Ten týpek jí to prostě dělá „do zadku“. V tu chvíli se přede mnou zjevil duch princezny Diany. Princezna Diana si promne smyslně rty a on se akorát udělá.

Zůstala jsem s očima otevřenýma dokořán, tep se mi zvýšil...

Obraz toho nevšedního průniku na mě začal číhat za každým rohem. Nemohla jsem se ho zbavit. Ráno, když jsem se probudila, byl tam. Na stropě, za úsměvem princezny Diany. Odpoledne, když jsem šla pro oběd, na mě princezna kouká ze všech titulních stran — výročí její tragické smrti. Ten obraz prostě... byl tady, tady, pořád a ve všem. Jako refrén. I když byl tak nějak neostrý.

Když jsem viděl Othello is black

letos v Ostravě 31. května

Zdroj fotografie: www.divadloox10.cz

Mouřenín Othello (Šimon Spišák) opírající se o modrý volkswagen, který funguje jako kompletní divadelní zázemí představení, počal svými černými ústy vyprávět svůj příběh téměř tak, jak ho jako znalci a milovníci Shakespeara známe. Jenže za konceptem a režii inscenace souboru Divadlo koňa a motora stojí Michal Hába. Čili znalci a milovníci Shakespeara možná ani do konce nevydrží. To je ovšem škoda!

Svérázné didaktické antirasistické zpracování tradičního Shakespearova dramatu by se možná nemuselo jevit jako vrchol festivalu. Na druhou stranu nebývá mnoho divadelních projektů, kdy před herce reálně předstoupí kolemjdoucí starší muž se slovy: „Buď toho hned necháte, nebo zavolám policii.“ Venkovní představení zkrátka mívají své kouzlo.

Ovšem zamysleme se — skutečně intervenující spoluobčané zaměnili divadelní produkci za rasistickou, xenofobní, šovinistickou, machistickou a protikorupční manifestaci mylně? Člověk chtěl pořádně slyšet za všemi těmi projevy nenávisti vůči černochům či

homosexuálům, jež mládež sedící opodál prohlásila za polosexuály, že je to všechno přehnaná nadsázka, z níž se má člověku zvednout žaludek a říct si, takhle ne, takový nebudu, nejsem, nechci být. Místo toho ho — tedy mě, neboť jsem do hlav ostatním neviděl — napadalo, jestli to především Michal Hába coby průvodce představením a Jago nemyslel vlastně celé vážně. Nějak se mi ve všech těch destrukcích pořádků od divadla až po kulturní sounáležitost vytrácel onen akcent na ironii a políček všem nesnášenlivým.

Ale takové to bylo to v Ostravě na konci května. Představení stojí částečně na pilířích náhody a improvizace, takže je možné, že v Brně na začátku října to bude všechno jinak. V každém případě je to svérázná interpretace tradičního kusu, o kterou přijít, tak nemáte co vyprávět v hospodě.

/ Dominik Melichar /

Požár v duši

Z pražského industriálního prostoru MeetFactory přiváží festival minimalistickou inscenaci o traumatech úspěšné hudební producentky Mané, o paměti, oživování starých ran, o náhodách, které neexistují. V divadelní adaptaci románu Hoří německé autorky s íránskými kořeny Sudabeh Mohafez exceluje mladá herečka Anita Krausová.

Foto: Tereza Havlíčková

Lenka Dombrovská:

Autorka o svém textu řekla: „Hoří je román o onom často odpíraném právu na pomalost.“ Také inscenace v MeetFactory je pozvolná — režisérka Natália Deáková s dramaturgem a autorem dramatisace Matějem Samcem přikládají největší význam slovu a duševním procesům Mané. Nic zbytečně neilustrují, nechávají příběh plynout, až na konci přichází odhalení a snad i rozřešení. To je podtrženo úsporným, ale přesným herectvím Anity Krausové. Ta perfektně modeluje hlas, ani na okamžik nesklouzává do falešných poloh, navíc umně používá gestiku. Stačí se dívat na její ruce, to, co se ani tolik nezrcadlí v hlase, můžeme pozorovat na jejich prstech, zaťatých pěstích. Na tom, jak se balí do své zprvu perfektně bílé, nažehlené košile, která se na konci exkurze do Manéina nitra změní v zmuchlaný hadr.

Dominik Melichar:

Na minimalistické scéně Lukáše Kuchinky (který doprostřed postavil ohromnou krychlovou konstrukci jako klec, v níž se Mané pohybuje a která ji odděluje od světa tam venku) neměla Anita Krausová moc možností k pohybově

velkorysému herectví. Ovšem i omezený rejstřík pohybů ve spojení s civilním, a přesto úchvatným přednesem z ní činily hvězdu představení. V mužských rolích Sebastiána a dávno mrtvého přítele Hjartana se objevil Jiří Konvalinka, který opět ani ve vypjatých scénách neztratil autistický úsměv, a nemilosrdně tak ubíral na autenticitě celku. Poslední z ansámblu byla Zuzana Ščerbová, jež vedle povýšené Kláry a jednoho hlasu hrála i poněkud enigmatickou postavu Óliny, s níž na konci mluví Mané anglicky o mrtvých v reykjavickém majáku. Jak se sem Mané dostala, co celý rozhovor o jejich dávno mrtvých milých, kteří by tu snad někde měli být pohřbeni, znamená, zda náhodou Ólina není jen další výplod fantazie, to vše není úplně jasné.

Konec představení už se zcela noří v abstrakci a pouze zdokonaluje pocit nejistoty, který v divákovi celou dobu živil. Samec zachoval nejistotu, zda je vůbec alespoň nějaká postava živá, anebo jsou všichni jen duchové, představy, či výplody choré mysli. Dráždivá nejasnost v duchu kultovních thrillerů, jako byl třeba Šestý smysl, je devizou nové inscenace smíchovské scény.

Sudabeh Mohafez / Matěj Samec: Hoří

Úryvek scénáře

Klára: Měla by sis občas někam taky vyjít. Čerstvý vzduch. Baldriánové kapky tě nezachrání. Mohla bys jít aspoň nakoupit. Potřebujeme pórek, salát, hořčici, chleba a pár jogurtů.

Mané: Tak jo.

Klára: Taky by bylo dobrý, kdybys někdy vytřela koupelnu. Nemůžeš pořád jenom ležet.

Mané: Ty jdeš pryč?

Klára: Přespím u Bena.

Mané: Soustředíš se na vnější svět. Na to, že ležím na Klárině posteli pro hosty. Oči nechat otevřené, uši zavřené.

Pia: Stalo se to hned první den v tom bláznivém studiu v majáku na Islandu. Studio v majáku — kdo to kdy slyšel. Šlo jen o to, jak dlouho bude trvat, než si to přiznáte. Hjartanovi to trvalo jednu noc.

Mané: To nemůžeš vědět.

Pia: Tobě to trvalo dýl. Hjartan za tebou u mixážního pultu pořád ještě není spokojený, přestože všichni ostatní si myslí, že to zní dobře, že je to perfektní. Ale on to chce za každou cenu natočit ještě jednou. Každý ve studiu protočí panenky, každý kromě tebe. Kývneš. Posloucháš, co Hjartan poslouchá. Jdete ještě jednou do nahrávací místnosti, hraje, pění, plachtí, kluci na pohovce se baví islandsky, pijou vodu, kafe. Hjartan plachtí. Posloucháš.

Mané: Ano.

Pia: Zasloužila sis to.

Mané: Co jsem si zasloužila?

Pia: Že ti vyhořel bejvák. Nechtěla jsi tomu dát šanci. Žádné vztahy s lidma, natož s chlapama. A když, tak jenom povrchně. Tváříš se sama před sebou bůhvíjak jsi svobodná a nezávislá, ale co se týče základních věcí, jsi naprostej mrzák, naprostej. A vrah. Dvojnásobnej. Tomu říkám svoboda!

Mané: Buď už konečně zticha.

Pia: Lidi, co takhle žijou, si nic jiného nezaslouží.

Program

Sobota 8. 10.

HADIVADLO

17.30 — Dominik Styk, Lucia Kramárová (Slovensko, Česko): Nevíestka, či panna?

19.30 — T. I. T. S. (Norsko, Česko): My Own Private Picture

Neděle 9. 10.

MORAVSKÉ NÁMĚSTÍ

17.00 — Divadlo koňa a motora: Othello is black

HADIVADLO

19.30 — Divadlo MeetFactory: Hoří

ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

B | R | N | O

PROSTORY

H A D I V A D L O

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Radio Wave
Český rozhlas

A2
kulturní časopis

I-DIVADLO.CZ
CINEMA - ALTERNATIVA - MUZIKAL

kudyznudy.cz

kdykdy

divadlo.cz

Dramaturgie a koncepce: Lenka Dombrovská, **produkce:** Oskar Hulec, **PR a guestservis:** Tereza Hýsková,

grafická podoba ročníku 2016: Petr Kněžek, **Tsunami:** Dominik Melichar a Lenka Dombrovská.

Festival pořádá z. s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a Dopravních podniků Praha.

www.nextwave.cz